

[Indenrigsministeren.]

været tilfældet, for så vidt angår dels reglen om, at militærnægterne ikke kan udstationeres til deres hjembyer, dels de nye frihedsregler. To af udvalgets medlemmer har ganske vist ifølge fremkomne meddelelser i pressen erklæret, at de ikke er enige i de nye regler om friheder. Hertil vil jeg gerne bemærke, at det over for mig er oplyst, at det ene af disse medlemmer deltog i det underudvalgsmøde, hvor de nu udfærdigede regler blev udformet, og at alle udvalgets medlemmer ved en skrivelse af 14. november 1966 fik tilstillet de nye bestemmelser med anmodning om at fremsætte indsigelser inden 14 dage, dels såfremt de ikke kunne tiltræde bestemmelserne som sådanne, dels såfremt de ikke mente, at bestemmelserne burde gennemføres på nuværende tidspunkt. Da ingen af medlemmerne fremkom med bemærkninger hertil, havde jeg al grund til at tro, at der var fuld enighed herom. Sagen har imidlertid givet anledning til, at udvalget blev indkaldt til møde den 11. januar 1967, og det er oplyst over for mig, at et overvejende flertal af udvalgets medlemmer ikke fandt anledning til ændringer i eller udsættelse af de udfærdigede regler om friheder, men at udvalget dog ville drøfte sagen på ny ved et senere møde i slutningen af denne måned.

Else-Merete Ross: Jeg vil gerne takke for svaret. Angående skrивelsen af 14. november, hvortil medlemmerne skulle komme med indsigelse inden 14 dage, ved jeg, at der er én, der ikke nåede at gøre indsigelse. Det var på grund af valget, fordi han var folketingsmand, og det synes jeg er undskyldeligt. Derfor kunne man altså sige, at det ikke kan være et enigt udvalg, der står bag bestemmelserne. Jeg forstår, at udvalget fortsat skal drøfte disse problemer.

Der er et andet problem, jeg gerne vil spørge ministeren om. I brevet til lejrcheferne siges det, at der er sket en fejltagelse med hensyn til ferieorlov, dengang reglerne om lejlighedsfriheder blev ændret i 1963. Var det også en fejltagelse, at fritimerne ikke blev ophævet — dem gives der jo en detaljeret beskrivelse af i bestemmelserne fra 1957 — eller har man bevidst bibeholdt fritimerne? Hvis det var bevidst, hvorfor vil man så nu fravige denne praksis?

Skyder man sig ind under, at også fritimerne var en fejltagelse, eller skulle det være, fordi man fra militært hold ikke ønsker, at nægterne skal have disse fritimer, selv om de for nægttere i lejrene med ensformigt arbejde virker som et incitament til ekstra indsats? Jeg vil gerne tilføje, at der jo er masser af nægttere, som ikke har ekstra arbejdsopgaver, men som er i lejrene. For dem, der udfører socialt arbejde uden nogen form for fritid, kunne fritimerne vel med rette betegnes som en kompensation for den fritid, de må have til gode, efter at dette arbejde er udført.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup): Jeg beklager naturligvis levende, at jeg ikke kan være enig med fru Else-Merete Ross i, at et medlem ikke kan nå at besvare et spørgsmål, der er stillet ham. Han har fået en rimelig frist dertil; der er udtrykkelig bedt om en udtalelse ikke alene om indholdet af de beslutninger, der var truffet i udvalget, og som skulle iværksættes af indenrigsministeriet, men også om tidspunktet. Jeg ved meget vel, at en folketingsmand, et folketingsmedlem eller en folketingskandidat kan have meget travlt under en valgkamp, men når man som medlem af et udvalg skal tage stilling til et problem, man selv tillægger væsentlig betydning, så bør man gøre det. Hvis det pågældende medlem ikke mente at kunne nå at tage stilling til disse intrikate og indviklede problemer inden for en rimelig tidsfrist, havde det været nærliggende at anmode udvalgets formand om en udsættelse.

Må jeg i anledning af det ærede medlems øvrige bemærkninger blot sige: jeg virker naturligvis ikke under et diktat fra militæret, det er klart, men forholdet er simpelt hen, at det, der for mig må være det afgørende, er, at det ikke kan nytte at gøre en alt for dybtgående forskel mellem de vilkår, hvorunder de civilt værnepligtige og de militært værnepligtige aftjener deres værnepligt. Jeg ved, der er en forskel på længden af tjenestetiden, men jeg ved også, at der i visse kredse råder den opfattelse, at forholdene er blevet så gunstige i militærnægterlejrene, at man ligefrem anbefaler folk at søge at aftjene værnepligten her. Jeg har i øvrigt i min besvarelse henvist netop til lovens bestemmelser, som jeg finder, at